

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กฎหมาย

กฎหมายตราสามดวง

กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127

ประมวลกฎหมายอาญา

หนังสือ

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

_____. ประมวลกฎหมายอาญา หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2531.

จิตติ ติงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษา
กฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2529.

_____. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2524.

คุณกรณัฏพัฑฒานันท์, พระ. กฎหมายอาญาภาคปลาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2495.

ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. ชุมนุมพระนิพนธ์.
พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญธรรม, 2494.

ถวัลย์ อาศนะเสน. นิติเวชศาสตร์. เอกสารการสอนมหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

ชงทอง จันทรางศุ. กฎหมายไทยในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น. คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2529

ธานีินทร์ กรีชัยเขียร. ระบบกฎหมายอังกฤษ. คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529

- ประกาศน์ อวยชัย. ประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. กรุงเทพมหานคร :
สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ปรีดี เกษมทรัพย์. กฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- _____. นิติปรัชญา. พิมพ์ครั้งที่ _____ กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราและเอกสารประกอบ
การสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- ลัดพลีธรรมประคัลภ์, พระยา. คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาชญา
วรภักดีพิบูลย์, พระ. ประวัติศาสตร์กฎหมาย. หนังสือชุดคำอธิบาย คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. นิติเวชศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราศิริราช, 2519.
_____. นิติเวชศาสตร์ ฉบับกฎหมายกับเวชปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร :
โครงการตำราศิริราช, 2530.
- _____. นิติเวชศาสตร์. เอกสารการสอนมหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2530.
- วิรัตน์ พาณิชยพงศ์. กฎหมายสาธารณสุขและนิติเวชศาสตร์. เอกสารการสอนมหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาชิราช, 2527.
- วิษณุ เครืองาม. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการม 2530
_____. ระบบกฎหมายไทยและต่างประเทศ. เอกสารการสอนมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาชิราช,
2528.
- สมชาย ผลเอี่ยมเอก. Forensic Pathology - วิชานิติพยาธิ. ภาควิชานิติเวชศาสตร์
โรงพยาบาลศิริราช, 2524.
- สมภพ เรื่องตระกูล. คู่มือจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วน ภาพพิมพ์, 2528.
- สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม 4 ตอนที่ 1. เอกสารการสอนมหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2515.
- สัญญา สัจจวานิช. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง. กรุงเทพมหานคร :
สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2525.

- สุทธิวาทณภูมิ, หลวง. คำบรรยายประวัติศาสตร์กฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร :
 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517.
- _____. ประวัติศาสตร์กฎหมายชั้นปริญญาโท. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร :
 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516.
- เสนีย์ ปราโมช. กฎหมายสมัยอยุธยา. อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพพระนาทปริชชา.
 พระนคร : โรงพิมพ์ท่าพระจันทร์, 2511.
- เสริม วิณิชกุล. กฎหมายอาญาภาคปลาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ : สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง, 2485.
- หยุด แสงอุทัย. กฎหมายของอาญาภาคทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร :
 สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516.
- _____. กฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์, 2514.
- _____. กฎหมายอาญา ภาค 2-3. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์, 2523.
- _____. คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา. พระนคร : โรงพิมพ์วิบูลกิจ, 2495.
- หลวงพระไกรสี, ชุน. หลักกฎหมายอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 2 พระนคร : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร,
 ร.ศ. 126.
- อินทปรีชา, อำมาตย์โท พระ. คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา ภาค 2 ตอน 2. พิมพ์ครั้งที่ 1.
 พระนคร : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร, 2470.
- เอกุตต์. กฎหมายอาชญา. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง, 2477.

บทความ

- คณิต ณ นคร. "ข้อสังเกตเกี่ยวกับความผิดฐานลักทรัพย์." วารสารอัยการ 4 (มกราคม 2524) :
 81-86.
- _____. "คุณธรรมทางกฎหมายกับการใช้กฎหมายอาญา." วารสารอัยการ 3 (มกราคม 2523)
 : 55-61.
- _____. "หลักประกันในกฎหมายอาญา." วารสารอัยการ 4 (กุมภาพันธ์ 2524) : 52-56.

- _____ . "ทัศนะของนักกฎหมายเกี่ยวกับการแพทย์." วารสารอัยการ 1 (ตุลาคม 2521)
: 44-49.
- จิตติ ดิงศรัทย์. "การตีความกฎหมายอาญา" วารสารนิติศาสตร์ 14 (ธันวาคม 2527) : 37-73.
- ชูเชิด รักตะบุตร. "การกระทำอันเกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ" ใน 60 ปีตร.ปรีดี เกษมทรัพย์
รวมบทความในโอกาสเกษียณอายุราชการ., 2531, หน้า 123-125.
- ปรีดี สุจริตกุล. "คำพิพากษาศาลฎีกา." บทบัญญัติ เล่มที่ 34 ตอนที่ 3, 2520, หน้า 475-479.
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. "การกระทำของแพทย์ต่อร่างกายของผู้ป่วย (ในขอบเขตของการประกอบ
วิชาชีพ) กับความผิดฐานทำร้ายร่างกาย." วารสารนิติศาสตร์ 17 (กันยายน 2530)
: 171-201.
- พิศวาท สุคนธ์พันธ์. "ความเสียหายทางจิตใจตามกฎหมายระบบคอมมอนลอว์." วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 12 ฉบับที่ 2, 2524, หน้า 165-181.
- สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. "บันทึกของนายยอร์ช ปาดูซ์ (George Padoux) ที่ปรึกษาการร่างกฎหมาย
ของรัฐบาลสยาม เกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127." วารสารนิติศาสตร์
18 (มิถุนายน 2531) : 1-38.
- แสวง บุญเฉลิมวิภาส. "กฎหมายลักษณะอาญา : ประมวลกฎหมายฉบับแรกของไทย." วารสารนิติศาสตร์ 16 (มิถุนายน 2529) : 106-124.
- อักษราธร จุฬารัตน์. "หลักทั่วไปของการตีความในกฎหมายอิตาเลียน." วารสารนิติศาสตร์
1 (ธันวาคม 2512) : 82-94.
- อุทิศ วีรวัฒน์. "ปัญหาในเรื่องค่าเสียหายสำหรับความตกใจและเสียขวัญ." บทบัญญัติ
เล่มที่ 24 ตอนที่ 1 (มกราคม 2509) : 27-44.
- วิทยานิพนธ์
- ประภาพรพรณ อุดมจรรยา. "กฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต
ภาคศึกษานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- แสวง บุญเฉลิมวิภาส. "ปัญหาเจตนาในกฎหมายอาญา." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524.

อดุลย์ อดุมผล. "ปัจจัยที่มีผลต่อการตีความกฎหมาย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต
 ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

ภาษาต่างประเทศ

กฎหมาย

The American Series of Foreign Penal Code

The Offences against the Person Act 1861.

United States Code Service.

หนังสือ

Andenaes, Johannes. The General Part of the Criminal Law of Norway.

London : Sweet & Maxwell Limited, 1965.

Hall, Jerome. General Principle of Criminal Law. New York : The

Bobbs-Merrill Company INC., 1960.

K. Neumann. Manual of German Law. Vol.2. London : Her Majesty's

Stationary Office, 1952.

La Fave, Wayne R., and Scott, Rustin W. Handbook on Criminal Law.

Minnesota: West Publishing Company, 1972.

Pomorski, Stanislaw. American Common Law and the Principle Nullum

Crimen Sine Lege. Warszawa : PWN - Polish Scientific
 Publisher, 1975.

Smith, J.C., and Hogan, Brian. Criminal Law. London : Williams Clowes &

Sons Limited, 1978.

Turner, J.W. Cecil. Kenny's Outlines of Criminal Law. London : The

Syndics of the Cambridge University Press, 1962.

Williams, Glanville. Criminal Law and the General Part. London :
Stewen & Sons Limited, 1962.

———. Textbook of Criminal Law. London: Stewen & Sons Limited,
1978.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 242/110/2485

วันพฤหัสบดีที่ 26 มีนาคม 2485

ผู้มาประชุม คือ

(1) หลวงจําริญเนติศาสตร์	กรรมการ
(2) นายประมุข สุวรรณศรี	กรรมการ
(3) นายพิชัญ บุลยง	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	กรรมการ
(7) พระยาอรรถกรมนุนต์	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้ตรวจรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนงก์	ผู้ตรวจรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ อํารงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติตราชการท่อน
นายอุทัย แสงมณี	ติตราชการท่อน
พระยาอรรถการีย์นิพนธ์	ติตราชการท่อน
นายเดอน บุญนาค	ติตราชการท่อน
นายเสริม วิจิฉัยกุล	ติตราชการท่อน

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการติตราชการท่อน ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นประธาน

.....

ประธานฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 251 ซึ่งมีความว่า "ผู้ใดมิได้มีเจตนาจะฆ่าให้ตาย แต่ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

ถ้าความผิดนั้นต้องตามลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 250 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปี"

หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย..."

พระยาเลขาภิบาลฯ - จะเข้ามาตรา 249

พระยาอรรถกรกรมฯ - ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติใช้คำว่า "Every person who has wounded (or otherwise bodily injured) another person and thereby caused the latter to death...."

หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่น แต่การทำร้ายร่างกายนั้นยังผลให้เขาถึงตาย...."

พระยาอรรถกรกรมฯ - เจตนาอยู่ที่ทำร้าย

หลวงจำรูญฯ - ใช้คำว่า "ผู้ใดมิได้ตั้งใจให้เขาตาย" เพราะถ้าอาจและเห็นผล ศาลก็คงถือว่าตั้งใจจะฆ่าให้ตาย

นายพิชัญญ - ข้าพเจ้าไม่ยอมรับระบบของกฎหมายอังกฤษหรือกฎหมายจีน ข้อแตกต่างกันระหว่างมาตรานี้กับมาตรา 249 มิใช่อยู่ที่ว่ามาตรา 249 ทำให้เขาบาดเจ็บแล้วตายทันที แต่มาตรานี้เป็นเรื่องความตายเกิดขึ้นภายหลัง ที่จริงข้อแตกต่างกันระหว่างมาตราทั้งสองนี้ก็คือ มาตรา 251 เขามีเจตนาที่จะทำให้เกิดบาดเจ็บเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาให้ตาย

หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใดเจตนาจะทำร้ายร่างกายผู้อื่น หากแต่การทำร้ายร่างกายมีผลให้เกิดตายขึ้น..."

พระยาอรรถกรกรมฯ - ศาลต้องแปลเจตนาอย่างมาตรา 251 ถ้าศาลแปลไปใช้เจตนาอย่างตั้งใจก็ไม่ตรงกับความหมาย

นายประมุขฯ - ร่างอย่างที่ว่ามานั้นดี แต่ไม่จำเป็นต้องมีคำว่า "ให้ตาย" ใช้คำว่า "ผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า" ก็พอ

ม.จ. สกลฯ - ถ้าใช้คำว่า "ทำร้ายจนตาย" หมายความว่า ทำร้ายหนักขึ้น ๆ จนตาย

นายประมุขฯ - เอาคำว่า "จน" ออก

พระยาเลขาภิบาลฯ - ไม่ควรใช้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" อย่างทำให้ตกใจหรือทำให้อดข้าว ไม่ใช่ทำร้ายร่างกาย

- นายประมุขฯ - คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" เป็นคำเทคนิค คือจะใช้คำไหนก็ตาม แต่ต้องเข้ามาตรา 254
- ประชาชนฯ - เวลานี้จะให้เชื่อโรคเข้าตัวก็ได้
- พระยาอรรถกรมฯ - เราเคยสงวนไว้ว่าจะควรใช้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" หรือไม่ แต่เห็นว่าใช้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" ก็พอ
- ประชาชนฯ - คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" ไม่ดี อย่างไปหลอกว่าผิดไม่ใช่ทำร้ายร่างกาย
- หลวงจำรูญฯ - เป็นการทำร้ายร่างกายเหมือนกัน เพราะคำว่า "ทำร้าย" ไม่แปลว่าถูกต้องตัว ส่วนคำว่า "ฆ่า" หมายความว่า ทำต่อร่างกายให้เขาหมดชีวิต
- ประชาชนฯ - ถ้าใช้คำว่า "ทำร้ายผู้อื่น" คำว่า "ผู้อื่น" ก็แปลว่าทำต่อร่างกาย
- พระยาอรรถกรมฯ - ใช้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" หมายความว่า ตีร่างกาย
- หลวงจำรูญฯ - นั้นเป็นความเข้าใจเอาเอง การทำร้ายร่างกายจะกระทำโดยวิธีใด ๆ ก็ได้
- ประชาชนฯ - อย่างหลอกเด็กว่าเป็นผี เด็กไม่สบาย จะถือว่าเป็นการทำร้ายร่างกายหรือไม่
- หลวงจำรูญฯ - เป็นวิธีทำร้าย จะทำร้ายโดยทางจิตใจก็ได้
- พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าดูตามฉบับภาษาอังกฤษ ใช้คำว่า injures the body or mind of any person is said to commit bodily harm ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เป็นการสร้างคำ
- ประชาชนฯ - นั้นแสดงให้เห็นว่า โดยปกติไม่กินถึง จึงต้องสร้างคำขึ้น
- นายประมุขฯ - เดิมเขาเลี้ยงคำเสีย ถ้าพูดในทางแพทย์ จิตใจอยู่ที่ร่างกาย คือการทำให้สมองเสีย
- ประชาชนฯ - อย่างให้กินยาที่ไม่ถึงขีดทำให้ตายไม่มีผิด เพราะไม่เป็นขนาดผลเวลานั่งวางยาให้เขาเมา ไม่เป็นผิด
- นายประมุขฯ - เคยมีคดีเอาบุตรให้สูบ อาเจียนแล้วไม่รู้สึกตัว ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการทำร้ายร่างกาย เพราะเป็นการทำให้เขาทรมานภาพ เพราะทำให้เขาผิดปกติไป ตามปกติเขารู้สึกตัว

- ประธานฯ - คำว่า "บาดเจ็บทุพพลภาพ" ที่เราใช้เป็นคำเดียวกัน
- นายประมุขฯ - ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นสองคำ
- ประธานฯ - ทุพพลภาพ (infirmity) ต้องถาวร (permanent)
- นายประมุขฯ - ไม่ต้องถาวร (permanent) ก็ได้
- นายพิชัญญ์ - ในกรณีที่ทำให้เขาเบื่อง่ายไปชั่วขณะก็เท่ากับทำให้เขาเป็นบาดเจ็บ
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า "ทุพพลภาพ" ตรงกับ infirm
- พระยาอรรถกรกรมฯ - ประมวลกฎหมายอาตาลีใช้คำว่า "Whoever causes a personal injury to another from which results a malady of body or mind..."
- หลวงจำรูญฯ - เราจะร่างมาตราใหม่กันแน่
- ประธานฯ - เดิมเราพิจารณาวรรคสองของมาตรา 249 แต่ปัญหาโยงมาถึงมาตรา 254 จึงควรพิจารณาร่างมาตรา 254 ด้วย
- ที่ประชุมให้พิจารณาร่างมาตรา 254 ก่อน ซึ่งมีความว่า "ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่นถึงบาดเจ็บทุพพลภาพ หรือทำให้จิตวิปลาศ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท"
- พระยาอรรถกรกรมฯ - อย่างหญิงรักลูกเหลือเกิน และมีลูกคนเดียว มีคณาหลอกว่าลูกตาย หญิงก็เป็นลมไป จะเอาหรือไม่
- หลวงจำรูญฯ - "ทุพพลภาพ" หมายความว่าอะไร
- ประธานฯ - "ทุพพลภาพ" ปทานุกรมแปลว่า ท้อแท้ อ่อนแอ
- หลวงจำรูญฯ - คำว่า "จิตวิปลาศ" แรงเกินไป ความเข้าใจธรรมดา ใกล้เคียงกับบ้า
- ประธานฯ - ถ้าเราไม่ใช่คำว่า "บาดเจ็บ" จะลำบาก เพราะไปใช้ในที่อื่น ๆ ด้วย
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าจะร่างอย่างกฎหมายอาตาลีใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ..."
- ประธานฯ - จิตใจจะเอาด้วยหรือ
- หลวงจำรูญฯ - อย่างร้องจนคนแก่ตกใจ ควรเอา

- ประชาชนฯ - อย่างช่วนเป็นทำร้ายหรือไม่
- หลวงจำรูญฯ - หยิก ยังเป็น
- ประชาชนฯ - ยังมีคำว่า "บาดเจ็บ" ในที่อื่น
- หลวงจำรูญฯ - ในที่อื่น ๆ ใช้คำว่า "บาดเจ็บสาหัส"
- พระยาอรรณกรมฯ - เรายังมีคำว่า "บาดเจ็บ" ใช้อยู่ จะไม่ตรงกัน
- หลวงจำรูญฯ - คำว่า "บาดเจ็บ" ที่ใช้เป็นศัพท์ธรรมดาไป
- พระยาอรรณกรมฯ - คำว่า "บาดเจ็บ" เขาประสงค์จะให้เข้าใจตามมาตรา 254
- หลวงจำรูญฯ - อาจใช้คำว่า "ให้ถือว่าทำให้เขาถึงบาดเจ็บ" ได้ แต่อย่า
- เอาคำว่า "ทพผลภาพ"
- ประชาชนฯ - ถ้าไม่มี guidance ว่า "บาดเจ็บ" ศาลจะต้องแปล
- หลวงจำรูญฯ - คำว่า "บาดเจ็บ" เป็นคำธรรมดาที่ตัวเอง และมีคำอื่น ๆ อีก
- ที่ศาลต้องแปล
- ประชาชนฯ - แต่อาจแปลไปในทางกว้างได้ จึงลำบาก ยังมีเรื่องซึ่งทรัพย์สิน
- ทำให้บาดเจ็บ ถ้าใช้คำว่า "อันตราย" อย่างไซกัศระเป็นอันตรายหรือไม่
- ม.จ. สกลฯ - ก็เป็นอันตรายหรือไม่
- หลวงจำรูญฯ - ควรจะพิจารณาว่า ถ้าจะร่างอย่าง ม.จ. สกลฯ จะขัดข้อง
- อย่างไร
- นายประมุขฯ - มีที่ใช้เรื่องบาดเจ็บสาหัส ถ้าไม่ใช้คำว่า "อันตรายสาหัส" ได้
- พระยาเลขาวิธานฯ - คำว่า "อันตราย" กว้าง ศาลจะวางไม่ถูก อย่างทบทหลังเป็น
- อันตรายหรือไม่
- นายประมุขฯ - ยังไม่เป็นอันตรายแก่ร่างกาย ต้องทบทจนทำให้หลังหัก หลัง
- เขี้ยว หรือเขี้ยว
- ม.จ. สกลฯ - ถ้าเอาคำว่า "อันตราย" อาจเอาเชื้อโรคเข้ามาใส่ก็ได้
- หรือทำให้ทั้งถลอกไปก็ได้
- นายประมุขฯ - พึงถลอกเราไม่ต้องการให้เข้า
- หลวงจำรูญฯ - ปัจจุบันก็เป็น การแปลความเหมือนกัน
- พระยาอรรณกรมฯ - อย่างในหลุโทษ เราก้ใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น" เฉย ๆ

- หลวงจำรูญฯ - ข้อความจะยืนยัน คือไม่ถึงอันตรายก็เป็นความผิดฐานลหุโทษ
 นายประมุขฯ - คำว่า "อันตราย" ก็ไม่รู้ว่าอะไร
 พระยาอรรถกรฯ - ใช้คำว่า "ทำร้าย" ดีกว่า
 ประธานฯ - "อันตราย" แปลว่า กีดขวาง
 นายประมุขฯ - ตรงกับทางธรรมะ คือชีวิตคนเป็นภาระเสีย ถ้ามีอะไรมาก็ดีกันก็

เกิดความผันแปร

- ประธานฯ - อย่างผลึกหรือกระชากเป็นอันตรายหรือยัง
 หลวงจำรูญฯ - แล้วแต่จะทำแค่ไหน ถ้าผลึกเฉย ๆ ไม่เป็น ถ้าผลึกให้เขา

หกล้มปากแตกก็เป็น

- พระยาอรรถกรฯ - คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" ภาษาอังกฤษตรงกับ assault ใช้

หรือไม่

- หลวงจำรูญฯ - assault เป็นการทำร้ายอย่างลหุโทษ
 พระยาอรรถกรฯ - อย่างตัดผมจะเป็นอย่างไร
 ประธานฯ - เป็น assault
 พระยาอรรถกรฯ - ลำบาก อย่างซึ่งทรัพย์สินไม่ต้องการเจตนาที่จะทำให้บาดเจ็บ
 ม.จ. สกลฯ - ในที่ใดเราใช้คำว่า "อันตราย" อันมีความหมายตรงกับ

danger เราก็ควรใช้คำว่า "เหตุอันตราย"

- ประธานฯ - คำว่า "อันตราย" เป็นคำสามัญ
 ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า "ภัยอันตราย" ดี แปลว่ากลัวอันตราย
 ประธานฯ - ถ้าใช้คำว่า "ภัยอันตราย" ต้องเป็นสิ่งใหญ่โต
 ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า "เสียหาย" แทนคำว่า "ภัยอันตราย" ก็ได้
 หลวงจำรูญฯ - ที่ไม่ใช่ damage จึงไม่ควรใช้คำว่า "เสียหาย"
 ม.จ. สกลฯ - ที่ใช้คำว่า "อันตราย" มาแล้ว ควรแก้เป็น "ภัยอันตราย"
 นายประมุขฯ - คำว่า "ทำร้าย" เราเคยร่างมาแล้วใช้คำว่า "ประทุษร้าย"
 ม.จ. สกลฯ - "ประทุษร้าย" เราแปลมาจาก violence
 ประธานฯ - อย่างต่ออยู่ที่หน้าครึ่งเดียว เป็นอันตรายหรือไม่

- หลวงจำรูญฯ - เป็น "ทำร้าย" ส่วนจะเป็นอันตรายหรือเปล่า ต้องพิจารณา
ถ้าถึงกับบวมช้ำก็เป็นอันตราย
- นายประมุขฯ - ถึงบวมช้ำก็ต้องพิจารณาว่า แคะไหนจึงจะเป็นอันตรายแก่ร่างกาย
- ประธานฯ - ถ้าทำต่อหญิงหรือทำต่อชาย ก็มี degree ต่างกัน อย่างต่อ
หน้าใจหลายสิ่งที่ไม่รู้สึกอย่างไร
- หลวงจำรูญฯ - ก็เป็นเช่นนี้ อย่างต่อหน้าใจหลายสิ่ง ศาลอาญาวินิจฉัยว่า ผู้
กระทำไม่มีเจตนา
- นายประมุขฯ - มีข้อสำคัญว่า คำว่า "อันตรายแก่ร่างกาย" คนจะแปลว่า
ร้ายแรงคล้าย ๆ กันว่า ถ้าเป็นแต่เพียงชั่วคราวแล้วรักษาหาย จะไม่เข้า แต่ถ้าเมื่อมีมาตราว่า
ด้วย "สาหัส" ก็พอเข้าใจได้ นอกจากนี้เวลานี้คำว่า violence ภาษาไทยใช้คำหลายอย่าง
- พระยาอรรถกรกรมฯ - เราเคยใช้คำว่า "ประทุรร้ายร่างกาย"
- ประธานฯ - ไม่ควรใช้คำว่า "ประทุรร้ายร่างกาย" ควรให้หมดปัญหา
ที่ประชุมให้ใช้คำในร่างมาตรา 254 ว่า "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตราย
แก่กายหรือใจของผู้หนึ่ง มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท"

หมดเวลาประชุม นัดประชุมคราวหน้า วันศุกร์ที่ 27 มีนาคม 2485 เวลา 10.00 น.

ปิดประชุมเวลา 16.00 น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 243/110/2485

วันศุกร์ที่ 27 มีนาคม 2485

ผู้มาประชุมคือ

(1) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(2) นายประมุล สุวรรณศรี	กรรมการ
(3) นายพิชัญ บุลยง	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) พระยาอรรถการีย์นิพนธ์	กรรมการ
(7) พระยาอรรถกรมมุนต์ดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนงค์	ผู้จดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	তিরাকการทอน
นายอุทัย แสงมณี	তিরাকการทอน
หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	তিরাকการทอน
นายเดือน บุนนาค	তিরাকการทอน
นายเสริม วินิจฉัยกุล	তিরাকการทอน

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการতিরাকการทอน ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุม

ประธานฯ - มีปัญหาเรื่องบาดเจ็บทรมานภาพ ซึ่งที่ประชุมเห็นว่าควรใช้คำว่า "จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น"

พระยาอรรถการีย์ฯ - ข้าพเจ้าเห็นด้วยที่ว่า ไม่ควรใช้คำว่า "บาดเจ็บทรมานภาพ" หรือ "วิกลจริต" เพราะอาจไม่ใช่ "บาดเจ็บ" และ "วิกลจริต" ก็ได้ แต่สงสัยว่าที่ใช้คำว่า "อันตราย" เพราะเป็นคำใหม่ อย่างเช่น เขาพิวทิงถลอก จะว่าไม่เกิดอันตรายก็ไม่ได้

พระยาอรรถกรมฯ - คำเดิมก็ไม่แก้ปัญหาค่ะ

พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่เราให้มาตรา 254 ใช้ เราจะไม่เปรียบเทียบกับความผิดลหุโทษ

หลวงจำรูญฯ - ในความผิดลหุโทษ เราจะไม่ใช่คำว่า "อันตราย" และปล่อยให้ศาลแปลเอา

พระยาอรรถการีย์ฯ - ในกรณีพิวทิงถลอก เราอยากให้เป็นลหุโทษ แต่คนจะแปลว่า "อันตราย" จะมีคำอื่นหรือไม่ว่า "อันตราย" ในข้อนี้เอาไปอย่างนี้ก่อน

ที่ประชุมตกลงรับร่างมาตรา 254 ตามที่ตกลงไปแล้ว

นายประมุขฯ - คำว่า act of violence เราเขียนว่าใช้กำลังทำร้ายบ้าง กระทำร้ายบ้าง ประทุรร้ายบ้าง ควรจะพิจารณาว่าจะใช้คำใด นายวิเชียรฯ ได้ไปคิดมาแล้ว

หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า "ประทุรร้าย"

ประธานฯ - อย่างซึ่งทรัพย์สิน เราใช้คำว่า violence เท่านั้น และนอกจากนี้ยังมีเรื่องชู้ชู้ชู้ชู้

หลวงจำรูญฯ - ในเรื่องชู้ชู้ชู้ชู้ แล้วแต่จะใช้คำว่าชู้ชู้ชู้ชู้ หรือชู้ชู้ชู้ชู้ว่าจะทำร้าย

นายประมุขฯ - เราจะอย่างไรกัน

หลวงจำรูญฯ - ที่ใดที่เป็นเรื่องทำร้ายร่างกาย ก็ควรใช้คำว่า "ทำร้าย"

พระยาอรรถการีย์ฯ - ร่างมาตรา 254 ควรใช้คำว่า "ร่างกาย" ด้วย

หลวงจำรูญฯ - เดิมข้าพเจ้าก็เห็นเช่นนี้เหมือนกัน แต่เขียนรูปนี้ใช้คำว่า "จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย" ก็เข้าใจว่าเป็นร่างกายนั่นเอง

ที่ประชุมเห็นว่า ไม่ควรใช้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย" เพราะจะทำให้เข้าใจผิดไปว่า ต้องมีการถูกต้องร่างกาย การทำร้ายอาจไม่ถูกต้องร่างกายก็ได้

หลวงจำรูญ - ชื่อหัวหมวดควรจะแก้เป็น "ประทุษร้ายต่อชีวิต" และ
"ประทุษร้ายต่อร่างกาย"

นายประมุข - คำว่า "ประทุษร้าย" เป็นชื่อหัวหมวดดี แต่คำว่า violence
ควรระหาคำใหม่

พระยาอรรถกรมฯ - กฎหมายอิตาลี การทำร้ายร่างกายเป็นความผิดต่อส่วนตัว

นายประมุข - เขาคงกลัวจะเอาเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ มาฟ้อง

พระยาอรรถกรมฯ - ในเรื่องผิวหนังถลอก กฎหมายอิตาลีบัญญัติคำไปในทางปฏิเสธ
ใช้คำว่า "whoever strikes another persons, if a malady of body or mind
does not result from the act, shall be punished...."

หลวงจำรูญ - ก็แบบเดียวกับโทษของเรา

ประธานฯ - ตามที่หลวงจำรูญ กับนายประมุข ว่า ควรใช้คำว่า
"ประทุษร้าย" นั้น ร่างมาตรา 96 ทวิ ที่เราใช้คำว่า "ประทุษร้าย" เราหมายถึง act of
violence

หลวงจำรูญ - คำว่า act of violence เอาไว้ได้

นายประมุข - จะขัดกับหัวหมวด

หลวงจำรูญ - หัวหมวดก็ใช้คำว่า act of violence ได้

พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าเพื่อไม่เป็น act of violence

หลวงจำรูญ - ถ้าเช่นนั้นเปลี่ยนเป็น "ทำร้าย"

นายประมุข - ถ้าแปลคำว่า violence ว่า "ประทุษร้าย" ในเรื่องการ
ประทุษร้ายต่อรัฐจะว่า violence ไม่ได้ และนอกจากนี้ยังมีเรื่องประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

หลวงจำรูญ - คำว่า violence ถ้าใช้คำว่า "ใช้กำลังทำร้าย" จะแรงไป

พระยาอรรถกรมฯ - อย่างเอาเขาเมาไปรม เป็น act of violence เหมือนกัน
และถ้าเอาเขาเมารมแล้ว ไปลักทรัพย์ ก็เป็นชิงทรัพย์

หลวงจำรูญ - นั่นเป็นเรื่องทำร้ายร่างกาย

นายพิชาญ - ควรดูผล คือเป็นผลถึงตาย บาดเจ็บสาหัสหรือบาดเจ็บ

ประธานฯ - เราต้องการแก้คำว่า "ทำร้ายร่างกาย"

- หลวงจำรูญฯ - คำว่า violence ปทานุกรมยังแปลว่า ใช้กำลังกายทำร้ายบุคคลหรือทรัพย์สิน
- ประธานฯ - อย่าลืมว่าเราใช้ตามความหมายของคำ
- หลวงจำรูญฯ - แต่เราควรจะรู้ว่า เขาวางหลักไว้อย่างไร
- พระยาอรรถการีย์ฯ - คำว่า violence ต้องแปลว่า กระทำต่อเนื้อตัว แต่ในเรื่องต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานก็หมายถึงการกระทำต่อเนื้อตัวเหมือนกัน
- พระยาอรรถกรมฯ - ถ้าจะแปล "ทำร้าย" ว่า violence จะให้หมายความถึงการมยา
- หลวงจำรูญฯ - assault ภาษาอังกฤษหมายถึงการมยาด้วย
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ควรใช้คำว่า "ประทุษร้าย" ส่วนไหนเป็นการกระทำต่อเนื้อตัวก็เป็น "ทำร้าย"
- นายประมุขฯ - ได้ ส่วนเรื่องประทุษร้ายต่อรัฐ เราต้องเปลี่ยน
- หลวงจำรูญฯ - หัวหมวดใช้คำว่า "ความผิดต่อชีวิต" และ "ความผิดต่อร่างกาย"
- ก๊พอ
- นายประมุขฯ - เราเคยพูดว่า ความผิดอาญาข่มเป็นความผิดต่อรัฐเสมอไป
- พระยาอรรถการีย์ฯ - หมวด 1 ควรใช้คำว่า "ความผิดฐานฆ่า" หมวด 2 ใช้คำว่า "ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย"
- ประธานฯ - สำหรับการใช้กฎหมายถ้าใช้คำว่า "ความผิดฐาน..." ก็มีคุดมมาก
- นายประมุขฯ - ถ้าใช้คำว่า "ฐาน" ก็เรียกชื่อความผิดได้
- หลวงจำรูญฯ - หัวหมวดไม่สำคัญ เราใส่ไว้ในมาตราอื่น ๆ ได้ว่าความผิดฐานไหน
- นายประมุขฯ - การใช้คำว่า "ความผิดฐาน..." มีประโยชน์สำหรับประมวล

กฎหมาย วิชพิจารณาคความอาญา มาตรา 192

ที่ประชุมเห็นว่า คำว่า act of violence ควรแปลว่า "การประทุษร้าย" แต่เมื่อใช้คำว่า "ประทุษร้าย" ตามความหมายใหม่ก็แล้วก็ต้องดูชื่อลักษณะและหมวดต่าง ๆ ที่ตกลงมาแล้ว เพื่อที่จะไม่ใช่คำว่า "ประทุษร้าย" ในที่ที่ไม่หมายถึง act of violence และเป็นโอกาสที่จะได้แก่ชื่อลักษณะและหมวดให้ลงระบบเดียวกันด้วย

.....

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 307/158/2485

วันพฤหัสบดีที่ 30 เมษายน 2485

ผู้มาประชุม คือ

(1) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(2) นายประมุข สุวรรณศรี	กรรมการ
(3) นายพิชัญ บุลยง	กรรมการ
(4) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(5) พระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(6) หม่อมเจ้าสกลวรรณการ วรวรรณ	กรรมการ
(7) พระยาอรรถการีย์นิพนธ์	กรรมการ
(8) พระยาอรรถกรมมนต์	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนนท์	ผู้จดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ตีตราชการท่อน
นายอุทัย แสงมณี	ตีตราชการท่อน
นายเดอน บงนาค	ตีตราชการท่อน

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการตีตราชการท่อน ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์เป็นประธาน

ประธานฯ - ตามที่ถวายให้ ม.จ. สกลฯ ไปทรงคิดหาคำเรื่องทำร้ายร่างกายกับทำร้ายร่างกายสำหรับ ถ้า ม.จ. สกลฯ ไม่ทรงเสนอ ขอเสนอ ดังนี้ คือ "ผู้ใดทำให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษ..."

- หลวงจำรูญฯ - มาตรา 338 (3) ก็ต้องใช้คำว่า "ทำร้าย" ฉะนั้น คำว่า "ทำร้าย" ต้องเอาไว้
- ประธานฯ - ต้องหาคำใหม่
- หลวงจำรูญฯ - เอาตามร่างที่ตกลงไปแล้ว แต่ตอนท้ายเป็นว่า "มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษ..."
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ต้องมีข้อความผิดด้วยหรือ
- หลวงจำรูญฯ - อยู่ที่ ๆ เราจะมีข้อความผิดฐานทำร้ายร่างกายสำหรับ โดยไม่มี "ทำร้ายร่างกาย" นำเกลียด
- นายประมุขฯ - ส่วนมาตรา 338 (3) จะให้ชื่อว่าความผิดฐานอะไร
- หลวงจำรูญฯ - เราไม่ได้ใช้คำว่า "ฐานทำร้ายร่างกาย"
- นายประมุขฯ - ตามร่างของหลวงจำรูญฯ ต้องทำร้ายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือไม่ จึงจะเป็น "ทำร้ายร่างกาย"
- พระยาอรรถการีย์ฯ - มาตรา 338 (3) ใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้าย" พอไม่ได้ แต่สงสัยว่าเราจะไปเขียนในลหุโทษอย่างนั้น การพยายามกระทำความผิดตามมาตรา 254 จะกลายเป็นความผิดฐานลหุโทษไปด้วย เพราะมีอีกมาตราใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น แต่ไม่ถึงอันตรายแก่กายหรือใจ" เท่ากับมาตรา 338 (3) มาแทน
- หลวงจำรูญฯ - ในความผิดฐานลหุโทษ อาจเขียนว่า "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น" โดยไม่ต้องพูดถึงอันตรายแก่กายหรือใจ
- พระยาอรรถกรมฯ - อาจใช้คำว่า "แม้ไม่ถึงอันตรายแก่กายหรือใจ"
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าเขียนอย่างหลวงจำรูญฯ ก็เป็นความผิดสองบทขึ้นมา
- ประธานฯ - ส่วนมาตรา 254 ที่ใช้คำว่า "บาดเจ็บ" นั้น เราก็อาจแก้เป็นว่า "เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น"
- ที่ประชุมให้ใช้คำในมาตรา 254 ดังนี้ "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินห้าร้อยบาท"
- พระยาอรรถกรมฯ - เดิม "บาดเจ็บ" ไม่ถึงใจด้วย
- หลวงจำรูญฯ - ยิ่งกว่าเสียอีก

- พระยาอรรณกรมฯ - ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยไม่เหมือนกัน
 นายพิชาญฯ - เราไม่มีทวิเคราะห์คำว่า bodily harm ที่ใดเลย
 พระยาอรรณกรีย์ฯ - คำว่า "ผู้นั้น" ไม่ดี
 พระยาอรรณกรมฯ - ควรใช้คำว่า "เขา"
 ประธานฯ - ถ้าทมิไม่ได้จึงค่อยใช้คำว่า "เขา" ถ้าทมิได้อย่าใช้คำว่า

"เขา" เลย

ที่ประชุมให้ผ่านไป

ประธานฯขอให้พิจารณาร่างมาตรา 255

.....

ปิดประชุมเวลา 16.05 น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 309/168/2485

วันพฤหัสบดีที่ 7 พฤษภาคม 2485

ผู้มาประชุม คือ

(1) นายอุทัย แสงมณี	รองประธานอนุกรรมการ
(2) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(3) นายประมุข สุวรรณศรี	กรรมการ
(4) นายพิชัญ บุลยง	กรรมการ
(5) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(6) พระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(7) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรธรรม	กรรมการ
(8) พระยาอรรถกรมมณฑล	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนงค์	ผู้จดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	তিরাকการทอน
พระยาอรรถการีย์เทพ	তিরাকการทอน
นายเดือน บุญนาค	তিরাকการทอน

เปิดประชุม เวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการতিরাকการทอน นายอุทัย แสงมณี รองประธานอนุกรรมการ

จึงเป็นประธาน

ประธานฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 256 ต่อจากการ

ประชุมคราวก่อน

.....

- ม.จ. สกลฯ - ข้อ (6) คำว่า "รูปหน้าเสียโฉม" ไม่ดี ควรเอาคำว่า "เสีย
โฉมหน้า"
- หลวงจำรูญฯ - ถ้าใช้คำว่า "โฉมหน้า" จะว่ามุ่งไปทางไหน
- นายประมุขฯ - ในเรื่องนี้เคยมีปัญหาเถียงกันมาก คือจะหมายความเพียงผิวหรือรูป
หน้า ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Disfiguration มุ่งไปในทางรูปหน้า
- ม.จ. สกลฯ - เอาอย่างน้ำกรดสาดหน้าดำหมด จะเป็นอย่างไร
- นายประมุขฯ - คนที่แปลเครื่องครัดก็ว่ารูปหน้าไม่เสียโฉม
- ม.จ. สกลฯ - เป็น Disfiguration
- หลวงจำรูญฯ - แต่ภาษาไทยไม่เข้า นโยบายใหม่ควรจะเป็น "หน้าเสียโฉม"
เอาคำว่า "รูป" ออก
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า "เสียโฉม" เราเข้าใจแล้ว
- พระยาอรรถกรมฯ - "โฉม" ปทานุกรมแปลว่า "รูปร่าง, ทรวดทรง"
- ม.จ. สกลฯ - อย่างไรก็ตาม คำว่า "รูป" ตัดออกได้ เพราะคำว่า "โฉม" ก็
แปลว่า "รูป"
- หลวงจำรูญฯ - เกรงว่า "เสียโฉม" จะเป็นเสียความสวยงามอย่างผู้หญิงไป
- ประธานฯ - ถ้าเราจะไม่เปลี่ยนนโยบายก็ควรเอาคำเก่า
- นายประมุขฯ - อย่างเอาน้ำกรดสาดหน้า รักษาไม่หายจะเอาหรือไม่
- ม.จ. สกลฯ - ต้องเอาความเข้าใจในเวลานี้ และต้องปล่อยให้ผู้พิพากษาแปล
เอาบ้าง
- หลวงจำรูญฯ - ถ้าผู้พิพากษาเห็นว่าไม่ควรผิดตามมาตรฐาน แต่มาพบคำว่า "เสีย
โฉม" เข้าจะอีกอีก
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า "เสียโฉม" แปลว่า ทำให้ความงามน้อยลง ถ้าจะต้อง
การ "หน้าเสียโฉม" ก็ใช้คำว่า "เปลี่ยนทรวดทรงหน้า"
- นายประมุขฯ - ควรใช้คำว่า "เสียโฉมจนน่าเกลียด" เพราะเราเห็นว่าต้องถึง
กับน่าเกลียดจึงควรเอาผิดตามมาตรฐาน
- ประธานฯ - ต้องน่าเกลียดจึงควรเอาผิด
- นายประมุขฯ - จะเอาแต่เพียง "เสียโฉม" ก็ได้ เพราะเราลดโทษลงไปแล้ว

พระยาอรรณกรมฯ - เอาคำว่า "รูป" ออกดี เพราะเวลานี้ถ้าเป็นแผลใหญ่จริง ๆ
แม้รูปหน้าจะยังดีอยู่ ศาสตร์ก็เอาผิดตามมาตรฐาน

ม.จ.สกลฯ - ควรใช้คำว่า "เสียโฉมของหน้าติดตัว"

นายประมุขฯ - จะเถียงได้ว่าในทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่แผลไม่ติดตัว

หลวงจรรย์ฯ - เมื่อติดตัวก็ผิดแล้ว ภายหลังจะแก้ไขให้หายก็ไม่เป็นไร

ประธานฯ - ควรใช้คำว่า "เสียโฉมหน้าติดตัว"

พระยาอรรณกรมฯ - เกรงจะเข้าใจว่า "เสียรูปหน้า" ควรใช้คำว่า "เสียโฉมที่หน้า"
ปัญหาที่คำว่า "เสียโฉม" เป็นคำ ๆ เดียวหรือสองคำ เห็นว่าเป็นคำเดียว

ประธานฯ - จะต้องใช้คำว่า "ที่หน้า" ด้วยหรือ "โฉม" ที่อื่นหรือไม่ นอก
จากที่หน้า

พระยาอรรณกรมฯ - "โฉม" หมายความว่าสองอย่าง คือ เสียโฉมที่หน้า กับเสียรูปหน้า

นายประมุขฯ - คำว่า "เสียโฉมที่หน้า" ดีแล้ว

หลวงจรรย์ฯ - เอาไปไว้ข้อ (2) ได้

นายประมุขฯ - ไม่อยากเอาไปไว้ข้อ (2) เพราะข้อ (2) เป็นเรื่องอายตนะ
ที่ประชุมตกลงให้ใช้คำในอนุมาตรา (4) ว่า "(4) หน้าเสียโฉมติดตัว"

.....

ปิดประชุมเวลา 16.10 น.

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 310/169/2485

วันศุกร์ที่ 8 พฤษภาคม 2485

ผู้มาประชุม คือ

(1) นายอุทัย แสงมณี	รองประธานอนุกรรมการ
(2) หลวงจำรูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(3) นายประมุข สุวรรณศรี	กรรมการ
(4) นายพิชัญ บุลยง	กรรมการ
(5) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(6) พระยาเลขมิชธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(7) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรม	กรรมการ
(8) พระยาอรรถกรมมุนต์ดี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จดรายงาน
นายวิเชียร นุ่มนงก์	ผู้จดรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	তিরাকการท่อน
นายเดือน บุญนาค	তিরাকการท่อน

เปิดประชุมเวลา 10.00 น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการতিরাকการท่อน รองประธานอนุกรรมการจึงเป็นประธาน
 ประทานฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 256 ต่อจากที่
 ประชุมคราวก่อน

.....

หลวงจำรูญฯ - ในคราวที่แล้ว เราได้พูดกันว่า ถ้าแก้ไข (10) ให้ดี บางที่จะ
 ตัดข้อ (9) ออกได้

พระยาลัดพลีฯ - ตัดออกยาก เพราะข้อ (10) เป็นเรื่องทำให้ทุกขเวทนาเกิน 20 วัน ส่วนข้อ (9) ต้องประจำตัว

นายประมุขฯ - เราได้พูดกันว่า คำว่า "นพธิ" ไม่ถูก เพราะหมายถึงตัวเชื้อโรค คือตัวนพธิ แต่ก่อนนั้นก็เขียนไว้เช่นนั้น เพราะการแพทย์ยังไม่เจริญ เป็นอะไร ๆ ก็ว่าเป็นโรค เวลานี้เราว่าถ้าได้พิจารณา ฯลฯ อาจจะใช้คำว่า "เป็นโรค" หรือคำอะไรทำนองนี้

ม.จ. สกลฯ - ในที่สุดข้าพเจ้าเห็นว่าควรใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บ" เพราะถ้าใช้คำว่า "เสียสุขภาพ" จะกว้างไป

นายพิชาญฯ - ตามกฎหมายอิตาลี ถ้าไม่สามารถไปทำงานได้เกินกว่า 40 วัน ถือว่าเป็นสาหัส ซึ่งเป็นภาระง่ายต่อการวินิจฉัย

หลวงจำรูญฯ - ข้าพเจ้าได้เคยพูดว่า ข้อ (10) จะควรตัดออกหรือไม่ เพราะข้อ (10) เวลานี้เพิ่มเพียงเล็กน้อย โทษตามมาตรา 254 ถึงจำคุก 2 ปี ควรตัดข้อ (10) ออก และจะไปเพิ่มโทษมาตรา 254 เป็น 3 ปี ก็เป็นการสมควร

นายพิชาญฯ - ข้อ (10) มีตัวอย่างอยู่ในกฎหมายอิตาลีและกฎหมายฝรั่งเศส ถ้าท่านตัดออกก็ต้องบัญญัติอย่างกฎหมายสวิส

ประธานฯ - เมื่อคราวที่แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่า "20 วัน" ไม่ควรบัญญัติไว้

หลวงจำรูญฯ - ข้อ (10) ถ้าไปเทียบกับตาบอด หูหนวก รู้สึกว่าใกล้เคียงเกินไป

พระยาอรรถการีย์ฯ - ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างนั้น แต่ขอให้หนักถึงทางเสียเพราะในเรื่อง 20 วัน เป็นข้อพิจารณาของศาลเสมอ ถ้าเอาออก ผลในข้อนี้ก็เสียไป เพราะเมื่อไม่เขียนไว้ก็จะไม่สืบกันและศาลก็จะไม่เอาใจใส่

หลวงจำรูญฯ - บางเรื่องข้าพเจ้าเห็นด้วยกับพระยาอรรถการีย์ฯ ว่า ควรใส่ไว้เพื่อเป็นเครื่องนำทางของศาล แต่ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าอัยการต้องสืบเพื่อเป็นเครื่องนำทางแก่ศาลอยู่แล้ว

พระยาอรรถการีย์ฯ - การฟ้องตามมาตรานี้เป็นการจำเป็น ถ้าเอาออกจะเป็นผลเสีย คือ ผู้ถูกประทุษร้ายไม่ได้รับการทดแทน

นายประมุขฯ - ยังมีเรื่องประมาทอีก คือ เอาโทษความผิดฐานประมาททำให้บาดเจ็บสาหัส ถ้าไม่มีข้อนี้ การกระทำนั้นก็เห็นแต่เพียงลหุโทษ

- หลวงจำรูญ - ถ้าคิดถึงแง่มุมน่าเฟ้อ เป็นมุมน่าเฟ้อเหลือเกิน ประมวลกฎหมาย
อาญาอื่น ๆ ไม่มีเรื่อง 20 วัน
- พระยาอรรณการีย์ฯ - กฎหมายควรให้ทางไว้บ้าง
- นายประมุขฯ - ข้อสำคัญในเรื่องประมาททำให้บาดเจ็บสาหัส
- พระยาลัดพลีฯ - ถ้าวิชาการแพทย์ดี แทนชาก็ไม่เสีย แต่ถ้ามีข้อ (10) ไว้ และ
ได้รับทุกข์ทรมานหรือทำงานไม่ได้ก็เข้า การกระทำที่เข้าข้อนี้มาก
- พระยาอรรณการีย์ฯ - ข้อนี้ใช้มาก
- นายประมุขฯ - ถ้ามีข้อนี้ไว้ ประมาทชนคนชาติก็จะไม่ใช่ความผิดฐานลหุโทษ ถ้า
ไม่มีข้อนี้จะเป็นความผิดฐานลหุโทษไป
- ประชาชน - ทำไมต้องกำหนดไว้ 20 วัน
- นายประมุขฯ - เขาคงคิดถึงกำหนดเวลาที่กระตุกต่อกันติดเป็นเวลา 20 วัน
- หลวงจำรูญ - นายปาดู๋ ไปร่างกฎหมายจีนก็ไม่เอา 20 วัน
- นายพิชัญญ - กฎหมายอินเดียเอามาจากกฎหมายฝรั่งเศส และมีเรื่อง 20 วัน
- พระยาอรรณการีย์ฯ - ความไม่ดีของข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่เราใช้กันมานาน
- ประชาชน - ถ้าหมอบไปกะ 19 วัน ก็ไม่เข้า
- พระยาอรรณการีย์ฯ - กรณีโดยมากเมื่อ 20 วันแล้วยังไม่หาย ซึ่งไม่ต้องอาศัยแพทย์ใน
วันพฤหัสบดี จะเห็นนอนอยู่ที่โรงพยาบาล
- หลวงจำรูญ - โดยมาก จำเลยรับสารภาพ
- พระยาอรรณการีย์ฯ - จำเลยจะรับสารภาพนอกเหนือความรู้ของจำเลยไม่ได้ คำรับ
สารภาพของจำเลยจะฟังได้เฉพาะสิ่งที่เกี่ยวกับการกระทำของจำเลยเท่านั้น อย่างข้อเท็จจริงที่
ว่ามี การรับสินบนหรือไม่ ฟังตามคำรับของจำเลยไม่ได้
- หลวงจำรูญ - ถึงเรื่องรับสินบนข้าพเจ้าก็เห็นว่าจำเลยรับได้
- พระยาอรรณการีย์ฯ - ศาลต้องมองไปในแง่ความยุติธรรมแก่จำเลย
- พระยาอรรณการีย์ฯ - ถ้าจำเลยว่าจำเลยได้ไปเยี่ยมเอง 20 วัน แผลยังไม่หาย ยัง
ทำงานไม่ได้ก็ฟังได้
- พระยาเลขาภิบาลฯ - บาดเจ็บถึงสาหัสหรือไม่เป็นข้อเท็จจริง
- พระยาอรรณการีย์ฯ - จำเลยรู้เมื่อใดว่าเจ้าทุกข์ทนทุกข์เวทนา

- หลวงจำรูญฯ - จำเลยรับได้ นอกจากศาลจะสงสัย
- พระยาอรรถการีย์ฯ - จำเลยรับได้ว่าแทง เขาจริงหรือไม่เท่านั้น ไม่อย่างนั้นเท่ากับ
โจทก์อ้างจำเลยเบิกความได้
- นายประมุขฯ - อย่างจำเลยรับว่าได้ยิง เขาจริง และเขาตาย ฟัง ได้ไหม
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ในเรื่องนั้นไม่มีปัญหา เพราะเป็นองค์ของความผิด เมื่อรับว่าทำ
ผิดตามฟ้องก็ ทำกับรับในข้อตายด้วย
- หลวงจำรูญฯ - คำรับของจำเลยยอมฟังได้ เว้นแต่ศาลจะสงสัย จึงใช้คำรับนั้น
ยื่นจำเลยไม่ได้
- พระยาลัดพลีฯ - ม.จ.สกลฯ เสนอคำว่า "ป่วยเจ็บ" จะใช้คำว่า "ป่วยเจ็บ
ตลอดชีวิตได้หรือไม่"
- นายประมุขฯ - ถ้าตัดข้อ (10) ออก ก็จะต้องเอาระบบอื่นมาแทน คือมีระบบ
20 วัน ซึ่งมีอยู่ในกฎหมายฝรั่งเศส อินเดีย อียิปต์ และอิตาลี แต่มีระบบของเยอรมันและสวิสซึ่ง
ปล่อยให้ศาลพิจารณาว่า Serious หรือ Grievous หรือไม่ ทั้งนี้ดูว่า ความเสียหาย Grievous
หรือไม่ ที่จริงเมื่อบัญญัติว่าทุกข์ทรมานเกินกว่า 20 วันหาย ก็เท่ากับ Grievous นั้นเอง
- หลวงจำรูญฯ - จะบัญญัติเช่นนั้นก็ได้เหมือนกัน อย่างดีเขาชกใน 2 วัน ยิ่งกว่าทรมาน
ทุกข์เวทมากกว่า 20 วันเสียอีก
- นายพิชาญฯ - ถ้าจะบัญญัติอย่างกฎหมายสวิส ผลในทางปฏิบัติย่อมอยู่ที่แพทย์ผู้
เชี่ยวชาญ ซึ่งจะแสดงว่า Grievous หรือไม่ เพราะศาลไม่อยู่ในฐานะที่จะรู้ได้
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าบัญญัติเช่นนั้น เราอาจฟ้องคนที่ไม่ควรฟ้องหลายคน เมื่อ
พนักงานสอบสวนเห็นว่าสาหัส
- หลวงจำรูญฯ - การมีหลักที่ไม่แน่นอนดีกว่าจับหลักไม่ได้เลย และเมื่อฟ้องว่า
ประมาททำให้สาหัสแล้ว ภายหลังปรากฏว่าไม่สาหัส ก็เป็นความผิดลหุโทษไป
- นายประมุขฯ - จะเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาถูกขัง
- หลวงจำรูญฯ - ต้องให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลพินิจ
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ดุลพินิจไม่ควรให้ ในกรณีที่ว่าจะควรฟ้องในรูปไหน
- พระยาอรรถการีย์ฯ - อย่างคน ๆ หนึ่ง ถูกรถสามล้อชน ตำรวจเห็นว่าเป็นกรณีเล็ก
น้อย จึงไปเปรียบเทียบปรับไม่กี่บาท ครั้นไปถึงโรงพยาบาลปรากฏว่ากล้ามเนื้อขาขาด ต้องรักษา

ตั้งเดือน

พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่กำหนดไว้ 20 วัน ก็เป็นผลธรรมดาซึ่งจะต้องมีการเหลื่อมล้ำ

กันบ้าง

นายประมุขฯ - เราจะลดโทษขั้นต่ำลงไป ผลร้ายก็ค่อยยังชั่ว

พระยาอรรถกรมฯ - สำหรับศรวจะเอาอนแวนอยู่ 20 วันจริง ๆ แต่จะวางหลัก

อย่างไรก็เป็นดุลพินิจของศาล

หลวงจำรูญฯ - กฎหมายอิตาลีเขาบัญญัติถึงอันตรายแก่ชีวิต ไม่เอาอนแวนเฉย ๆ

พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าแปลหายแน่ ๆ แต่ได้รับทุกข์เวทนามาระหว่างนั้น เช่น คนทำร้าย
ข้าพเจ้า ทำให้ใช้นั้นไม่ได้เกินกว่า 20 วัน ควรจะเอาเหมือนกัน

พระยาลัดพลีฯ - ทุกขเวทนามากล้าเกิน 20 วัน ไม่เคยพบ เพราะจะไปร้อยโยย ๆ

อยู่ตลอดไปได้หรือ

พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่เขาเขียนเอาโทษมาน้อย เขาคิดถึงการทดแทน

นายพิชาญฯ - ความเจ็บไม่ควรเป็นข้อสำคัญ ควรจะเอาทำงานไม่ได้ตามปกติ

พระยาอรรถการีย์ฯ - บางทีเจ็บจริง แต่ยากจนจึงต้องไปทำงาน

หลวงจำรูญฯ - ที่ใช้คำว่า "ประกอบอาชีพไม่ได้" นั้น อย่างรับจ้างพรวนดิน ถูก

ทำร้าย พรวนดินไม่ได้ แต่อาจหากินทางอื่นได้ ไม่ควรเอา

พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าใช้คำว่า หากินไม่ได้ จะเกินไป อาจสืบว่าไปที่สำนักงานหา
งานแล้วแต่หางานไม่ได้

นายพิชาญฯ - อย่างคนที่ถูกทำร้ายแล้วเขียนหนังสือไม่ได้ ควรจะเอาเหมือนกัน
ถึงจะไม่มีอาชีพในทางเขียนหนังสือ

ม.จ. สกลฯ - ควรเอาการทำงานไม่ได้อย่างปกติ

พระยาอรรถการีย์ฯ - ที่เขาเอาโทษหนักเป็นหลักทดแทนซึ่งสำคัญเหมือนกัน เพราะ
ทำให้ไม่มีการแก้แค้นกัน

หลวงจำรูญฯ - ถ้าจะเอาความรู้สึกของผู้ถูกร้ายเอง ต้องประหารชีวิต
จึงจะพอใจ บัญญัติอยู่ว่าเราจะเอา 40 วันหรือ 20 วันอย่างกฎหมายอิตาลี

พระยาเลขวิชัยฯ - ถ้าจะลดโทษขั้นต่ำเหลือ 6 เดือน ก็เอา 20 วันไว้ได้

พระยาอรรถกรมฯ - ควรจะลดกำหนดวันลง เพราะเวลานี้รักษาแผลได้ง่าย

- ประธานฯ - จะลดลงเหลือ 15 วัน จะเป็นอย่างไร
- หลวงจำรูญฯ - อิตาลี แพทย์ของเขาดีกว่าแพทย์ของเรา ยังเอา 20 วัน
- นายพิชาญฯ - กฎหมายอื่น ๆ ใช้คำว่า Ordinary Pursuit
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ไม่ควรเอาอาชีพ ไม่อย่างนั้นคนไม่มีงานทำ ก็ไม่มีทางทำให้บาดเจ็บ

เจ้าสัวส์ได้ คิดว่าต้องมีบัญญัติอย่างไรให้เหมือนกัน

- นายประมุขฯ - คนกานาไปกานาไม่ได้ แต่ก็ทำงานอย่างอื่นได้ ศาลฎีกาก็ว่าสาหัส
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "ไม่สามารถประกอบกิจวัตร"
- พระยาอรรถการีย์ฯ - เขาไม่ได้หมายความถึงประกอบกิจวัตรไม่ได้
- นายประมุขฯ - ถ้าใช้คำว่า "วัตร" ไม่เฉพาะแต่งงาน อย่างกลางคืนเคยสวด

มนตรีถือว่า เป็นกิจวัตร

- พระยาอรรถกรมฯ - ควรใช้คำว่า "ประกอบกิจการไม่ได้โดยปกติ"
- หลวงจำรูญฯ - อย่างชดชอกก็เข้าเหมือนกัน
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "ประกอบกิจการงานโดยปกติไม่ได้"
- พระยาอรรถการีย์ฯ - ควรใช้คำว่า "ประกอบกิจการงานตามปกติไม่ได้"
- ม.จ. สกลฯ - จะใช้คำว่า "ประกอบกิจการงานประจำไม่ได้" ก็ได้
- หลวงจำรูญฯ - แต่อย่างการเรียน ไม่ใช่การงาน
- พระยาเลขาภิบาลฯ - เป็นกิจการงานเหมือนกัน
- นายประมุขฯ - ใช้คำว่า "กิจการ" จะได้หรือไม่
- ม.จ. สกลฯ - คำว่า "กิจการ" กฎหมายเก่าตรงกับ Business ควรใช้คำว่า

"ประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้"

- พระยาลัดพลีฯ - ดี คือตามแต่จะทำได้
- ประธานฯ - ถ้าใช้คำนี้ทั้งหมด
- นายพิชาญฯ - จะกว้างเกินไป
- หลวงจำรูญฯ - อย่างเจ้าทุกข์ว่าเคยย่องเบา ถูกทำร้ายขาละย่องเบาไม่ได้

จะว่าอย่างไร

- ม.จ. สกลฯ - คำว่า "กรณียกิจ" หมายถึง กิจที่ควรทำ
- พระยาลัดพลีฯ - อย่างนักเรียนจะถือว่าประกอบกรณียกิจหรือไม่

- พระยาเลขาภิบาลฯ - ถ้าว่ประกบกรณียกิจเหมือนกัน เพราะอาจสืบไม่ได้
- ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา เกินกว่า 20 วัน หรือประกบกรณียกิจไม่ได้เกินกว่า 20 วัน เพราะความทุพพลภาพหรือความป่วยเจ็บ"
- หลวงจ่าัญญ - ควรใช้คำว่า "กรณียกิจตามปกติ" ส่วนคำว่า "เพราะความ ทุพพลภาพหรือความเจ็บป่วย" ควรตัดออกได้
- นายประมุขฯ - อาจทำงานไม่ได้เพราะเหตุอื่น เช่น เจ้าหน้าที่หลงไปว่าเป็น การวิวาทจึงจับเอาตัวมาขังไว้ เลยไปทำงานไม่ได้
- พระยาอรรณการีร์ฯ - ข้าพเจ้าไม่แปลเช่นนั้น
- หลวงจ่าัญญ - อย่างมีอาชีพเป็นนางแบบ ถูกเขาน้ำที่หน้าต้องเอาอะไรปิดไว้ เลยไปเป็นนางแบบไม่ได้ จะเข้าหรือไม่
- นายประมุข - อย่างนั้นเรียกว่าเพราะความป่วยเจ็บได้ แต่อย่างอื่นเช่นเป็น เหตุให้ตำรวจเข้าใจผิดเลยถูกขัง จะเข้าเหมือนกัน
- พระยาอรรณการีร์ฯ - เห็นจะไม่ต้องกลัวเช่นนั้น เพราะเป็นการแปลเกินกว่าเหตุ
- หลวงจ่าัญญ - อย่าง ก. ทำร้าย ข. ตำรวจเห็นว่าวิวาทเลยจับ ข. ไปขัง ทำงานไม่ได้ก็จะเข้า
- พระยาอรรณการมฯ - ถ้าดูฉบับภาษาอังกฤษจะเห็นว่า ไม่มีบัญญัติว่าเพราะอะไรเลย
- พระยาอรรณการีร์ฯ - ควรใช้คำว่า " ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา เกินกว่า 20 วัน หรือไม่ถึงเช่นนั้น แต่ทำให้ประกบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกิน 20 วัน"
- หลวงจ่าัญญ - จะเข้าใจว่าต้องทุกขเวทนา แต่ไม่ถึง 20 วัน
- พระยาอรรณการมฯ - อย่างถูกจับจะต้องถือว่าไม่ใช่เหตุที่ทำร้าย
- หลวงจ่าัญญ - ตัดคำว่า " เพราะความทุพพลภาพหรือความเจ็บป่วย " ออกได้ เพราะศาลแปลได้
- พระยาอรรณการีร์ฯ - ถ้านายประมุขเป็นห่วงก็ใช้คำว่า "ประกบกรณียกิจตามปกติ ไม่ได้เกินกว่า 20 วัน หรือทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า 20 วัน"
- นายประมุขฯ - ใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา เกินกว่า 20 วัน หรือทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บจนประกบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่า 20 วัน"

หลวงจําริญฯ - ควรใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า 20 วัน หรือจนประกอบภารกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่า 20 วัน"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วยหลวงจําริญฯ

นายประมุขฯ - ถ้าอย่างนั้นแล้ว ข้อ (9) ก็เอาออกได้

หลวงจําริญฯ - อาจทำงานได้และทุกขเวทนามาก็ไม่กล้า แต่ติดตัวไปจนตลอดชีวิต

พระยาลัดพลีฯ - อย่างเอาวัณโรคไปใส่ ทำให้เป็นวัณโรค

นายประมุขฯ - เราเอาคำว่า "กล้า" ออกแล้ว

ประธานฯ - ควรเอาข้อ (9) ไว้

หลวงจําริญฯ - เอาไว้ แต่เปลี่ยนถ้อยคำ ใช้คำว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บไปจนอาจตลอดชีวิต"

พระยาอรรถกรมฯ - เราเคยใช้คำว่า "ติดตัว"

ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "เรื้อรัง"

หลวงจําริญฯ - ควรใช้คำว่า "เรื้อรังซึ่งอาจเป็นเช่นนั้นจนตลอดชีวิต"

นายประมุขฯ - ควรใช้ว่าทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บเรื้อรังจนอาจถึงตลอดชีวิต"

พระยาอรรถการีย์ - เอาการะยะเวลามาต่อกับคำว่า "ป่วยเจ็บ" คุยอย่างไรอยู่

หลวงจําริญฯ - ควรเอาข้อ (9) มาเป็นข้อ (10)

พระยาอรรถการีย์ฯ - เราดูความสำคัญมากกว่า

หลวงจําริญฯ - ข้อ (1) นั้ขาดนิดเดียวข้อ (9) ไม่ได้

ที่ประชุมตกลงให้ใช้คำในข้อ (9) ว่า "ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บเรื้อรัง ซึ่งอาจถึง

ตลอดชีวิต"

พระยาลัดพลีฯ - พรรคท้ายควรใช้คำว่า "มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายสาหัส"

นายประมุขฯ - ต่อไปเราจะใช้คำว่า "สาหัส" อีก

พระยาอรรถการีย์ - ใช้คำว่า "บาดเจ็บสาหัส" ได้ เพราะเรายืมคำนั้นไปใช้ก่อนอีก

และเราอาจแก้คำตอนต้นได้โดยใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายมีบาดเจ็บสาหัส คือ...."

ม.จ. สกลฯ - ควรใช้คำว่า "จนเป็นอันตรายสาหัส"

หลวงจําริญฯ - ใช้คำว่า "อันตราย" ดีกว่า "บาดเจ็บ"

พระยาอรรถการีย์ฯ - คิดว่าใช้คำว่า "ขาดเจ็บสาหัส" ในมาตรานี้ได้ เพราะเราใช้เฉพาะมาตรานี้เท่านั้นเอง ไม่ได้ใช้คำว่า "ขาดเจ็บ" ในมาตรา 254 ด้วย

พระยาอรรถกรมฯ - อย่างทำให้เสียความสามารถสืบพันธุ์ ไม่ใช่ขาดเจ็บ

หลวงจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า "เป็นอันตรายถึงสาหัส"

พระยาอรรถการีย์ฯ - ใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายมีอันตรายถึงสาหัส" คือ

หลวงจำรูญฯ - ถ้าร่างเช่นนั้น จะทำให้เข้าใจว่า มีอันตรายถึงสาหัสนอกจากมาตรานี้ ควรใช้คำตอนท้ายว่า "มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายมีอันตรายสาหัส"

พระยาอรรถการีย์ฯ - ถ้าจะให้ชัดเจนทีเดียว ควรแยกร่างมาตรานี้ออกเป็นสองวรรค วรรคแรกใช้คำว่า "ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายได้รับอันตรายสาหัส มีความผิดต้องระวางโทษ....." และมีวรรคสองใช้คำว่า "อันตรายสาหัส คือ (1) (2)"

หลวงจำรูญฯ - ดี และมาตราอื่น ๆ ไม่ต้อง Refer ถึงมาตรานี้ก็ได้

.....

ปิดประชุมเวลา 12.05 น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ 502/412/2486

วันพฤหัสบดีที่ 28 ตุลาคม 2486

ผู้มาประชุม คือ

(1) นายจำรูญ โปษยานนท์	กรรมการ
(2) นายประมุล สุวรรณศรี	กรรมการ
(3) นายพิชาญ บุลยง	กรรมการ
(4) นายเยี่ยม เลขาวิชธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(5) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ	กรรมการ
(6) นายอรรถกร ศรียาภัย	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จดรายงาน
พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ตัดราชการก่อน
นายอุทัย แสงมณี	ตัดราชการก่อน
นายวงศ์ ลัคพลีธรรมประคัลภ์	ตัดราชการก่อน
นายสิทธิ จุณยานนท์	ตัดราชการก่อน
นายเดือน บุนนาค	ตัดราชการก่อน

เปิดประชุมเวลา 14.00 น.

โดยที่ประธานและรองประธานอนุกรรมการตัดราชการก่อน ที่ประชุมจึงลงมติให้

นายอรรถกรฯ เป็นประธาน

.....

ประธานฯ - ขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างมาตรา 338 (2) ซึ่งมีข้อความดัง

นี้ "ผู้ใดกระทำการโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้อื่น
มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"

- นายประมุขฯ - ขอแก้ร่างอนุมาตรา^{นี้}ให้เหมือนกับมาตราในภาค 2 ดังนี้
- "ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้รับอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิด..."
- ประธานฯ - ทำให้เขาร้องให้เป็นอันตรายแก่กายหรือใจหรือไม่
- นายประมุขฯ - เราได้พูดถึงปัญหาแล้วเมื่อพิจารณามาตรา 254
- ประธานฯ - เดิมเขาเอาผิด เพราะทำให้เกิดบาดเจ็บแก่ร่างกายเท่านั้น
- เพราะเป็นความผิดที่เป็นเหตุโทษ
- ม.จ. สกลฯ - ใช้คำว่า "เป็นเหตุให้ผู้รับอันตราย" ก็พอ
- นายประมุขฯ - คำว่า bodily harm เราแปลว่าอันตรายแก่กายหรือใจ
- ปล่อยให้ศาลแปลเอา
- นายพิชัญฯ - bodily harm คลุมทั้งสองกรณี คือ อันตรายแก่กายและอันตรายแก่ใจ
- ที่ประชุมตกลงรับร่างที่นายประมุขฯเสนอ ฉะนั้น ร่างมาตรา 338 (2) เมื่อแก้ตามมติที่ประชุมแล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้รับอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"
- ประธานฯ - ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 338 (3) ซึ่งมีข้อความดังนี้
- "ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น แต่ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้หนึ่ง มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ"
- นายประมุขฯ - ถ้อยคำควรจะเอาอย่างมาตรา 254 ใช้คำว่า "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น แม้จะไม่ใช่เหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจของผู้หนึ่ง มีความผิดต้องระวางโทษ..."
- ประธานฯ - อย่าใช้คำว่า "แม้" เพราะเข้าใจว่าถึงบาดเจ็บก็เข้า ควรใช้คำว่า "แต่ไม่" ขอเสนอให้ใช้คำดังนี้ "ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น แต่ไม่เป็นการเกิดอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิด..."
- นายจำรูญฯ - เอาบัสสาวะให้เขากิน "ทำร้าย" หรือไม่ เคยมีคำนิยามศาลว่าไม่ใช่ คือศาลแปลมาตรา 338 (3) ต่างกับมาตรา 254
- นายประมุขฯ - ถ้าอย่างนั้นแก้เป็น "ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้าย"

ม.จ. สกลฯ - คำว่า "แต่" ไม่ต้องมี ควรใช้คำว่า "ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายต่อผู้อื่น โดยประการที่ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิดต้องระวางโทษ..." คือ ควรจะเขียนเป็นอิสระจากมาตรา 254

ประธานฯ - ถ้าใช้คำว่า "โดยประการที่" จะเป็นวิธีการไป

นายจำรูญฯ - ควรใช้คำว่า "โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุ"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ฉะนั้น ร่างมาตรา 338 (3) เมื่อแก้ไขแล้ว จึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายต่อผู้อื่น โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือใจ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"

.....

ประธานฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา 339 (1)

.....

ปิดประชุมเวลา 16.00 น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาวอาภัสรา ศิริวัฒนา
เกิด 11 กันยายน 2508
การศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2528
การทำงาน นิติกร ระดับ 4 แผนกตรวจและวิเคราะห์สัญญาต่างประเทศ กองนิติการ ฝ่ายกฎหมาย การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย